

Flüt Eğitiminde Kültürümüz: Türkçe Metotlar, Türkü Düzenlemeleri ve Türk Bestelerinin Flüt Eğitiminde Kullanımı

Our Culture in Flute Education: Turkish Methods, Arrangements of Turkish Folk Songs, and the Use of Turkish Compositions in Flute Education

Burak Berke Özer¹, Yaren Körpe²

¹Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesi, Müzikoloji Bölümü, Ankara, Türkiye

²Gazi Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara, Türkiye

Öz

Bu çalışma mesleki flüt eğitiminin kültürel boyutlarını ortaya koymak; flüt eğitiminin farklı kültürel bağlamlarla ilişkisini, kültürel aktarım süreçlerindeki rolünü ve bireylerin müzikal-kültürel gelişimine katkılarını incelemektir. Bu bağlamda Türkçe flüt metotlarının, Türk bestecilere ait eserlerin ve Türk Halk Müziği türkü düzenlemelerinin kullanım durumu incelenmiştir. Çalışma bu materyallerin eğitim sürecine katkılarını ortaya koymayı amaçlamıştır. Araştırmada nitel araştırma yöntemlerinden literatür taraması kullanılmıştır. Araştırmada 4 Türkçe flüt metodu, literatürde yer alan Türkü düzenlemeleri ve Türk bestelerin kullanımı hakkında yapılan çalışmalar ve veriler incelenmiştir. Araştırmadan elde edilen bulgulara göre, çalgı eğitimi sürecinde kullanılan öğretim materyallerinin büyük ölçüde Batı müziği repertuvarına dayandığı görülmüştür. Bu durum öğrencilerin kendi kültürel müzik miraslarıyla etkileşimlerini sınırlandırabilmektedir. Bu bağlamda, Türk müziğine ait içeriklerin flüt eğitimine entegrasyonu hem pedagojik hem de kültürel açıdan önem taşımaktadır. Araştırmanın sonuçlarına göre, Türk ezgileri flüt eğitiminde sınırlı ancak artan bir şekilde yer bulmaktadır. Türk ezgilerinin flüt eğitiminde kullanılması, öğrencilerin müzikal gelişimlerinin yanı sıra kültürel kimlik ve aidiyet duygularını da desteklemektedir. Bu çalışmanın örneklemi bu konu hakkında yapılmış çalışmalar ve yaygın kullanılan başlıca dört Türk flüt metodu ile sınırlandırılmıştır. Bu metotların kültürel bakımdan içeriğine ve Türk bestelerinin, türkü düzenlemelerinin flüt eğitiminde kullanımının literatürdeki görünümüne odaklanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Müzik Eğitimi, Flüt Eğitimi, Kültürel Kimlik, Türk Müziği

Abstract

This study aims to highlight the cultural dimensions of professional flute education; to examine the relationship between flute education and different cultural contexts, its role in cultural transmission processes, and its contributions to individuals' musical and cultural development. In this context, the use of Turkish flute methods, works by Turkish composers, and arrangements of Turkish folk songs has been examined. The study aimed to demonstrate the contributions

Burak Berke Özer — ozerburakberke@gmail.com

Geliş tarihi/Received: 04.05.2026 — Kabul tarihi/Accepted: 23.05.2026 — Yayın tarihi/Published: 12.06.2026

Bu makale, 27-29 Nisan 2026 tarihlerinde gerçekleştirilen "V. Uluslararası Müzik Araştırmaları Öğrenci Kongresi"nde sözlü bildiri olarak sunulmuştur.

Telif hakkı © 2025 Yazar(lar). Açık erişimli bu makale, orijinal çalışmaya uygun şekilde atıfta bulunulması koşuluyla, herhangi bir ortamda veya formatta sınırsız kullanım, dağıtım ve çoğaltmaya izin veren Creative Commons Attribution License (CC BY) altında dağıtılmıştır.

Copyright © 2025 The Author(s). This is an open access article distributed under the Creative Commons Attribution License (CC BY), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium or format, provided the original work is properly cited.

of these materials to the educational process. A literature review, one of the qualitative research methods, was employed in the study. The research examined existing studies and data in the literature regarding the use of Turkish methods, folk song arrangements, and works by Turkish composers in flute education. According to the findings of the research, it is observed that the teaching materials used in the instrumental education process are largely based on the Western music repertoire, a situation that may limit students' interaction with their own cultural musical heritage. In this context, the integration of content related to Turkish music into flute education is significant from both pedagogical and cultural perspectives. The results of the study indicate that Turkish music resources are finding a limited yet growing place in flute education. The use of Turkish music resources in flute education supports not only students' musical development but also their sense of cultural identity and belonging. The scope of this study is limited to existing research on this topic in the literature and the four most widely used Turkish flute methods. It focuses on the cultural content of these methods and the extent to which Turkish compositions and folk song arrangements are utilized in flute education, as reflected in the literature.

Keywords: Music Education, Flute Education, Turkish Music, Cultural Identity

GİRİŞ

İnsan, sürekli dönüşür kendini kurar ve yeniden üretir. Bu süreçte birey hem özne hem de nesne olarak yer alır; yani hem şekillendiren hem de şekillenen konumdadır. İnsan olma hâli, doğuştan tamamlanmış bir durum değil, yaşam boyunca deneyimlerle gelişen dinamik bir yolculuktur. Bu nedenle insan, yaşadıkça kendini inşa eder; kendini inşa ettikçe daha bilinçli ve anlamlı bir yaşam sürer. Gerçek anlamda insanlaşma ise bu süreklilik içinde, hayatın her anına yayılan bir gelişim süreci olarak karşımıza çıkar. Müzik, bu insanlaşma sürecinin en temel ve en etkili unsurlarından biridir. İnsanın duygu dünyasına doğrudan dokunan, ifade olanaklarını genişleten ve içsel farkındalığını artıran müzik, bireyin kendini anlamasında güçlü bir araçtır. Müzikten yoksun bir insan gelişimi ve eğitimi düşünmek neredeyse imkânsızdır. Bu bağlamda müzik eğitimi, insan yaşamının her döneminde önemli bir yer tutar. Çünkü müzik eğitimi aracılığıyla birey, kendini ifade etme, tanıma ve geliştirme fırsatı bulur. Herkes bu süreçte bir şekilde kendine dair izler keşfeder; kendini bulur, anlar ve gerçekleştirme yolunda ilerler. Bu yönüyle müzik eğitimi, bireyin hem kişisel hem de toplumsal gelişiminde vazgeçilmez bir alan olarak öne çıkar. Müzik kültürü ve müzik eğitimi, onları var eden insanla birlikte sürekli yenilenen, değişen ve dönüşen dinamik yapılardır. İnsan geliştikçe müzik de onunla birlikte evrilir; bu karşılıklı etkileşim hem bireysel hem toplumsal düzeyde canlı bir kültürel akış yaratır. Müzik, insan yaşamını besleyen en temel ifade biçimlerinden biri olarak, duyguların, düşüncelerin ve deneyimlerin aktarılmasında güçlü bir rol üstlenir. En geniş ifade ile müzik eğitimi, bireyin içinde yaşadığı kültürle kurduğu ilişkiyi bilinçli, amaçlı ve yönlendirilmiş bir süreç hâline getiren bir yaşıttır. Bu süreç yalnızca bilgi aktarımıyla sınırlı kalmaz; aynı zamanda bireyin değerler kazanmasını, toplumsal uyum geliştirmesini ve kültürel birikimi içselleştirmesini kapsar. Eğitim, insanın çevresiyle etkileşimi içinde şekillenen çok boyutlu bir gelişim alanıdır. Bu noktada müzik eğitimi, söz konusu kültürel akışın sürekliliğini sağlayan önemli bir süreçtir. Bireyin müzikle kurduğu bağı güçlendirir, onu derinleştirir ve genişletir. Müzik kültürü ise bu süreç

Flüt Eğitiminde Kültürümüz: Türkçe Metotlar, Türkü Düzenlemeleri ve Türk Bestelerinin Flüt Eğitiminde Kullanımı sayesinde şekillenen, bireyden topluma yayılan özgün bir birikim olarak ortaya çıkar. Adeta bir “kültürel öz” gibi, hem bireyin iç dünyasını besler hem de toplumun ortak hafızasını zenginleştirir (Uçan, 2018).

Müzik eğitimi programı süreci ise ilk olarak hedeflerin belirlenmesiyle başlar. Bu hedefler, müzik-sanat eğitimi, eğitim sosyolojisi, psikolojisi, ekonomisi ve teknolojisi gibi faktörlerden geçerek “olasıl hedefler” haline gelir. Ardından bu hedefler, öğrencilerin mevcut hazır bulunuşluk seviyeleriyle karşılaştırılır ve “kesin hedefler” olarak netleştirilir. Hedefler, belirli kurallar içinde tanımlanır ve sonrasında davranışa dönüştürülerek biçimlendirilir. Daha sonra içerik ve konular, belirlenen hedefler doğrultusunda, programın genel amaçlarına uygun şekilde tespit edilir. Bu aşamada, hedef davranışların dağılımına dikkat edilmesi önemlidir (Saraç, 2010). Müzik eğitimi, müzik tarihi, teorisi, çalgı becerileri, şarkı söyleme gibi farklı alanları kapsayan ve bir müzikal davranışı kazandırmayı, değiştirmeyi veya geliştirmeyi amaçlayan bir süreçtir. Bu süreçte, öğrencinin kişisel müzikal deneyimi esas alınarak, belirli hedeflere ulaşmak için sistemli bir yaklaşım izlenir. Eğitim, bireyin müzikal gelişimini destekleyen planlı ve düzenli bir yol izler. Bireylere müzikal davranış kazandırma, mevcut müzikal davranışlarını değiştirme veya geliştirme amacını da içinde barındırır. Müzik eğitimi, bireyin müzikal yaşantısına dayalı olarak belirli amaçlarla yapılandırılır ve müzikal gelişim süreci buna göre şekillenir (Çuhadar, 2016).

Çalgı eğitimi ise, müzik eğitiminin önemli bir dalı olup, çalgı çalma becerisi ve çalgıya dair temel tekniklerin kazandırılmasına yönelik çeşitli yöntemleri kapsamaktadır. Bu eğitim sayesinde öğrencilerin müzikle ilgili bilgi ve beğenileri, müzikal yetenekleri ve birlikte müzik yapma becerileri geliştirilir. Ayrıca, düzenli ve disiplinli bir çalışma alışkanlığı kazanmaları ve ulusal ile evrensel müzik kültürüne dair bir farkındalık edinmeleri hedeflenir (Şen vd., 2019). Flüt eğitiminde dikkate alınması gereken birçok önemli unsur bulunmaktadır. Flüt eğitimi, yalnızca doğru tekniklerin öğrenilmesiyle sınırlı kalmayıp, müzikal ifade ve çalgıya olan derin bir hâkimiyet gerektirir.

Flüt eğitiminde müzikal ifadenin en temel unsurlarından biri, doğru ve etkili ton üretimidir. Ton, çalgıcının performansını doğrudan etkileyen ve müzikal ifadenin anlamını derinleştiren bir özelliktir; bu nedenle teknik çalışmalarla desteklenmesi gerekmektedir. Flüt çalan bireyin, kaliteli bir ses tınısı elde edebilmesi, düzenli ve disiplinli teknik çalışmalarla doğrudan ilişkilidir. Bu nedenle, yapılan çalışmaların özenle gerçekleştirilmesi, yalnızca etkili bir tınıya değil, aynı zamanda güçlü bir müzikal ifadeye de ulaşılmasını sağlar. Flütistlerin karşılaştığı en büyük zorluklardan biri, etkili ve doğru bir tona sahip olmaktır. Çalgı eğitiminde teknik unsurlar büyük bir öneme sahiptir. Bir flütist, iyi bir tona sahip olabilmek için teknik çalışmalarını dikkatlice planlamalı ve titizlikle sürdürmelidir. Bu süreç, doğru duruş, tutuş, nefes kontrolü, boğazın açılması, dudak ve parmak pozisyonlarının doğru şekilde yerleştirilmesi gibi aşamaları içerir. Tüm bu teknik unsurların sabırla ve özveriyle uygulanması, etkili bir ton, doğru entonasyon ve çalgı üzerinde tam hakimiyet gibi değerli kazanımları beraberinde getirecektir (Özen ve Albuz, 2017).

Müzik eğitiminin önemli bir alanı olan çalgı eğitiminde, performans becerilerinin geliştirilmesinde istek ve motivasyon büyük bir rol oynamaktadır. Çalgı eğitimi, genellikle uzun süreli ve bedensel olarak yorucu bir süreç olduğundan, motivasyonun önemi daha da belirginleşir. Sternberg ve Williams'a göre, bireylerin hedeflerine ulaşmalarında içsel enerji ve zihinsel güç önemli birer itici faktördür. Motivasyon devreye girdiğinde, kişi ruhsal olarak yaptığı işe daha fazla odaklanır, planlama yetenekleri gelişir ve karşılaşılan sorunlara çözüm üretme süreci hızlanır. Bu nedenle, motivasyonun dışarıdan değil, kişinin kendi içsel dünyasından kaynaklanması gerektiği vurgulanmaktadır. Başkalarından motive edilmek beklenmemeli, kişinin kendi içindeki gücü keşfetmesi gereklidir (Herdem, 2019). Bireyin içsel dünyası, motivasyon ve kişisel gelişim süreçlerinde önemli bir rol oynar ve bu durum, kimlik kavramıyla doğrudan ilişkilidir. Kimlik, bir kişinin kendisini tanıma, değerlerini belirleme ve yaşam amacını anlamada temel bir unsurdur. Kimlik, sadece bireyin iç dünyasını değil, aynı zamanda toplumdaki yerini ve sosyal bağlarını da belirler (Arslan, 2021). Kişinin içsel dünyasında oluşan motivasyon, onun kimlik arayışını şekillendirir ve kişisel hedeflerine ulaşabilmesi için gerekli olan içsel gücü sağlar. Bir birey, neye değer verdiğini ve neyi başarmak istediğini içsel bir düzeyde netleştirdiğinde, bu içsel keşif, kimlik oluşumunu güçlendirir.

Kimlik, bireyin kendisini ve çevresini nasıl algıladığını belirlerken, motivasyon da bu algının şekillenmesinde etkili olur. Kişi, hedeflerine ulaşma konusunda ne kadar motive olursa, kimlik duygusu o kadar sağlamlaşır. Bu bağlamda, bireyin içsel motivasyonunu keşfetmesi, onu daha tutkulu ve kararlı bir şekilde kimliğini oluşturma sürecine yönlendirir. Motivasyonun, yalnızca dışsal faktörlerden değil, bireyin kendi kimliğinden ve içsel değerlerinden beslenmesi gerektiği, kişisel gelişim için kritik bir noktadır. Bu nedenle, kimlik kavramı, bir bireyin içsel dünyasında bulunan motivasyon gücünü anlaması ve bu gücü hedeflerine ulaşmada kullanabilmesi için temel bir yapı taşır. Flüt eğitiminde bireyin içsel motivasyonu, teknik becerilerin ötesindedir ve kültürel kimlik, bu sürecin şekillendirilmesinde büyük bir rol oynar. Kültürel miras, bireyin flüt çalma isteğini beslerken, aynı zamanda müzikal ifadesini derinleştirir ve onu toplumsal aidiyet duygusuyla birleştirir. Bu bağlamda, flüt eğitimi, bireyin hem kişisel kimliğini hem de kültürel kimliğini ifade etmesine olanak tanıyan bir yolculuk haline gelir. 'Kimlik' kavramı, günümüzde sosyal bilimlerin temel konularından biri haline gelmiş ve her platformda sıkça duyulmaktadır. Bauman'a göre kimlik, belirsizlikten kaçış arayışındır; kişi, kendisinin nereye ait olduğuna dair şüpheye düştüğünde kimlik üzerine düşünmeye başlar. Kimlik, kişinin kendisinin ve çevresindekilerin onun yerini ve duruşunu nasıl kabul edeceğinden emin olamayacağı bir durumda belirsizlikten kaçma çabasıdır. Kimlik, çoğunlukla bir sıfat gibi görülse de aslında bir proje olarak, varoluşsal bir anlam taşır ve gelecekte şekillenecek bir olgudur (Dalbay, 2018).

Bireylerin kültürel ve sosyal çevrelerinde kazandıkları konum ve statüleri yansıtan, kimlik çok boyutlu bir kavramdır. Bu kavram, inançlar, tutumlar, değerler ve yaşam biçimleri gibi unsurları bir arada barındırarak, bireylerin kimliklerini

Toplumsal bellekteki izler ve kültürel kodlar, bu kimlik inşasında önemli bir rol oynar. Bu kodlar ve izler, hem yerel bağlamda hem de evrensel ölçekte benzer temalar taşıyabilir, çünkü insan deneyimi, farklı coğrafyalarda ve topluluklarda bazı ortak duygusal ve kültürel öğeleri barındırmaktadır (Arslan, 2021). Kimlik arayışı, aynı zamanda toplumsal bir inşadır. Toplum, bireyden belirli bir kimlik rolü bekler ve birey bu beklentilerle yüzleşir. İnsanlar, toplumsal normlara, kültürel değerlere, aile geleneklerine ve sosyal gruplara göre kendilerini şekillendirirler. Ancak bu süreç bazen çatışmalar doğurabilir, çünkü birey, kendi içsel kimliğini toplumun dayattığı kimliklerle uyumlu hale getirmekte zorluk yaşayabilir.

Toplumlar, bir arada paylaştıkları değerleri, tarihsel anıları, dil ve kültürel öğeleri ulusal kimlik bağlamında birleştirerek toplumsal dayanışma oluştururlar. Bunun sonucunda Ulusal kimlik kavramı ortaya çıkar. Ulusal kimlik, bir toplumun geçmişine, ortak deneyimlerine ve kültürel mirasına dayalı olarak şekillenir ve bu kimlik, toplumu bir arada tutan güçlü bir bağ sağlar. Ortak bir geçmişin, anıların ve geleneklerin paylaşılması, bir toplumun “biz” olma hissini pekiştirir ve toplumsal aidiyet duygusunu güçlendirir. Ulusal kimlik, bireylerin toplumsal bir grup içinde kendilerini tanımlamaları, aynı zamanda bu grubun bir parçası olmanın anlamını ve değerini de ortaya koyar (Şimşek & Ilgaz, 2010).

Kültür, bireylerin toplumla olan ilişkisini, sosyal rollerini ve toplumsal aidiyetlerini belirlerken, kimlik de bu ilişkilerin bir yansıması olarak evrilir. Ancak kültürün dinamik doğası, kimliklerin de sürekli bir değişim ve dönüşüm içinde olmasına olanak tanır (Aşkın, 2010).

Müzik, bir sanat dalı olmanın ötesinde, onu yaratan, icra eden ve kullanan insanlar arasındaki derin ilişkileri inceleyen bir disiplindir. Müzik, kendi dilinde hızla yayılarak, sınır tanımadan toplumsal ve kültürel alanlara nüfuz eder. Bu hızla yayılma, müziğin evrensel gücünü ve bireyler üzerinde oluşturduğu kültürel ve sosyolojik etkileri pekiştirir. Müzik, bir sanat formu olarak değil, aynı zamanda bireylerin duygu ve düşüncelerini paylaşmalarını sağlayan, toplumsal yapıları şekillendiren bir araç haline gelir. Müzik bireylerin üzerinde güçlü bir sosyolojik etki oluşturur ve toplumsal sınırları aşarak farklı kültürlere ulaşır. Bu etkileşim, müziğin bireyleri bir araya getirmesinin yanı sıra, toplumsal yapıları şekillendiren ve insanları ortak bir paydada buluşturan bir araç haline gelmesini sağlar (C. Zafer, 2021). Her birey, ait olduğu toplumun kültürel değerlerinden, geleneklerinden ve müzikal mirasından etkilenir. Bu kültürel öğeler, kişinin müzikle olan bağını ve motivasyonunu derinleştirir. Flüt çalan bir bireyin içsel motivasyonu, sadece kişisel hedeflerden değil, aynı zamanda kültürel kimlikten de beslenir. Kendi toplumunun müzikal geleneklerine, tarihi anılarına ve kültürel değerlerine sahip çıkmak, flüt eğitimi sürecindeki azim ve çabayı artırabilir. Örneğin, bir kişi, ailesinin veya toplumunun müzikle olan ilişkisini ve bu ilişkinin geçmişteki rolünü bilerek, bu mirası yaşatma ve geliştirme isteği duyabilir. Bu içsel bağ, öğrencinin flüt çalmaya duyduğu motivasyonu artırabilir ve müzikal ifadeye olan yaklaşımını derinleştirebilir. Çalgı eğitiminde motivasyon, öğrencinin gelişimi ve başarıya ulaşması için zorluklar karşısında pes etmeyip sürekli olarak çaba sarf etmesi açısından önem taşır.

Müzik eğitimi, öğrencilerin teknik beceriler kazanmalarının yanı sıra kültürel kimliklerini de güçlendiren önemli bir süreçtir. Bu bağlamda, flüt gibi bir enstrümanın eğitiminde kültürel öğelerin nasıl kullanıldığı, hem pedagojik açıdan hem de kültürel kimlik oluşturma açısından büyük bir önem taşır. Türk halk müziği ve özellikle türküler, Türk kültürünün önemli bir parçasıdır ve flüt gibi Batı kökenli bir enstrümanla birleştirildiğinde, hem öğretici hem de kültürel olarak anlamlı bir eğitim deneyimi sunabilir. Flüt eğitiminde Türk müziğinin yerinin, öğrencilerin kültürel kimlikleri ve müzikal becerileri üzerindeki etkisi, bu çalışmanın temel araştırma sorusunu oluşturur.

Bir diğer sorun ise Flüt eğitimi sürecinde kullanılan öğretim materyalleri büyük ölçüde Batı müziği repertuvarına dayalı metotlardan oluşmasıdır. Bu durum öğrencilerin teknik gelişimine katkı sağlamakla birlikte, kendi kültürel müzik miraslarıyla yeterince etkileşim kuramamalarına yol açabilmektedir. Türkiye’de müzik eğitiminin temel amaçlarından biri ise öğrencilerin hem evrensel müzik kültürünü hem de ulusal müzik değerlerini tanımalarını sağlamaktır. Bu bağlamda Türkçe flüt metotlarının ve Türk halk müziği türkü düzenlemelerinin flüt eğitiminde ne ölçüde kullanıldığı ve eğitim sürecine nasıl katkılar sağladığı önemli bir araştırma konusu olarak ortaya çıkmaktadır.

Araştırmanın Amacı

Bu çalışmanın amacı, eğitiminin kültürel boyutlarını ortaya koymak; flüt eğitiminin farklı kültürel bağlamlarla ilişkisini, kültürel aktarım süreçlerindeki rolünü ve bireylerin müzikal-kültürel gelişimine katkılarını incelemektir. Bu bağlamda flüt eğitiminde Türkçe flüt metotlarının, Türk bestecilere ait eserlerin ve Türk halk müziği türkü düzenlemelerinin kullanım durumunu incelemek ve bu materyallerin eğitim sürecine katkılarını ortaya koymaktır.

YÖNTEM

Sosyal bilimlerde yapılan araştırmalarda, incelenen olay ve olgular kendi bağlamları içinde ele alınır. Araştırmacı, bu durumları ayrıntılı ve derinlikli biçimde açıklamaya ve anlamlandırmaya odaklanır. Bu yaklaşım önemlidir çünkü sosyal bilimlerde tek bir “gerçek” ya da herkes için geçerli tek bir “doğru”dan söz etmek mümkün değildir. Bunun yerine, birden fazla gerçeklik ve farklı bakış açıları bulunur. Bu nedenle olaylara ilişkin kesin kurallar koymak ya da genellemeler yapmak yerine, bağlama göre değişen betimlemeler geliştirilir (A. Yıldırım & Şimşek, 2011). Dolayısıyla bu araştırmada **nitel araştırma yöntemlerinden literatür taraması yöntemi** kullanılmıştır. Literatür taraması, belirli bir konuya ilişkin daha önce yapılmış çalışmaların sistemli biçimde incelenmesi, bu çalışmaların bulgularının karşılaştırılması ve anlamlı bir bütün hâlinde birleştirilmesi sürecidir. Bu yöntem, mevcut bilgiyi ortaya koyarak konunun kavramsal çerçevesini netleştirir, kullanılan yöntemleri değerlendirir ve alandaki boşlukları belirleyerek yeni araştırmalar için yol gösterir (Paul & Criado, 2020). Bu yöntem aracılığıyla flüt eğitiminin kültürel boyutları ele alınmış bu bağlamda kullanılan Türkçe

Evran ve Örneklem

Bu araştırmanın evrenini, flüt eğitimi alanında yayımlanmış akademik çalışmalar, Türkçe flüt metotları, Türk bestecilerine ait flüt eserleri ve Türk halk müziğine dayalı türkü düzenlemeleri oluşturmaktadır. Araştırmanın örneklemini ise literatürde erişilebilen ve araştırmanın amacı ve problemi doğrultusunda belirlenen kaynaklar ile Türkiye’de yaygın olarak kullanılan ve alanda kabul gören Karşal, Arı ve Tatu ya ait dört Türkçe flüt metodu oluşturmaktadır. Ayrıca Türk bestecilerine ait flüt eserleri ve Türk halk müziği türkü düzenlemeleri, literatürde yer alan örnekler doğrultusunda incelemeye dâhil edilmiştir. Örneklem alanan kaynaklar; flüt eğitimi ile doğrudan ilişkili olması, Türk müziği unsurlarını içermesi ve erişilebilir olması ölçütlerine göre seçilmiştir. Bu kapsamda söz konusu metotların içerik özellikleri, Türk eserlerinin flüt eğitimindeki yeri ve türkü düzenlemelerinin eğitimdeki kullanım biçimleri değerlendirilmiştir.

Sınırlılıklar

Bu araştırma, flüt eğitimi alanında yapılmış tüm çalışmaları kapsamamaktadır. Çalışma yalnızca Google Scholar, TR Dizin ve üniversite kütüphanelerinde erişilebilen kaynaklarla sınırlandırılmıştır. Türkçe flüt metotlarının sayısının fazla olması ve tüm metotlara ulaşmanın mümkün olmaması nedeniyle araştırma kapsamında Türkiye’de yaygın olarak kullanılan, alanda kabul gören ve erişilebilir olan dört Türkçe flüt metodu incelenmiştir. Ayrıca Türk bestecilerine ait flüt eserleri ve Türk halk müziği türkü düzenlemeleri, literatürde yer alan ve erişilebilen örneklerle sınırlandırılmıştır. Araştırma, doküman incelemesi ve literatür taraması yöntemiyle yürütüldüğünden, flüt eğitimine yönelik uygulamalı performans çalışmaları, deneysel araştırmalar ve alan uygulamaları kapsam dışında bırakılmıştır. Elde edilen bulgular, kültürel bağlamla ilintili seçilen kaynaklar ve belirtilen 4 metotla sınırlı olup sonuçların genellenebilirliği bu çerçevede değerlendirilmelidir.

BULGULAR

Türkiye’de 2016 yılına kadar yazılmış ve Türkçe yayımlanmış dört önemli flüt metodu bulunmaktadır. Bu metotlar, alanında uzman yazarlar tarafından kaleme alınmış ve müzik eğitime katkı sağlamıştır. Tuna Çakmaklı, 1990 yılında Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi flüt ana sanat dalında burslu olarak eğitim almış ve şu anda Ege Üniversitesi Türk Müziği Devlet Konservatuarı’nda öğretim üyeliği yapmaktadır. Çakmaklı’nın *Flüt Metodu*, 2004 yılında META Basım tarafından yayımlanmıştır. Mustafa Arı, Gazi Eğitim Enstitüsü Müzik Bölümü mezunu olup, 1996 yılında müzik öğretmenliğinden emekli olmuştur. Arı’nın *Yan Flüt Metodu*, 2005, 2009 ve 2013 yıllarında Yurtrenkleri Yayınevi tarafından yayımlanmıştır. Prof. A. Gülşen Tatu, İzmir Devlet Konservatuarı mezunu olup, Almanya’da Essen ve Freiburg Müzik Akademileri’nde eğitim alarak solistlik diploması kazanmıştır. Tatu’nun *Flüt Metodu*, 2006 yılında Pan Yayıncılık tarafından yayımlanmış ve 2008’de ikinci basımı yapılmıştır. Prof. Ece Karşal, İstanbul Üniversitesi Devlet

Bölümü'nde öğretim üyeliği yapmaktadır. Karşal'ın *Flüt Metodu*, 2015 yılında Pan Yayıncılık tarafından yayımlanmıştır (H. K. Yıldırım, 2016).

Tablo 1.

Dört Metodun Türk Ezgileri Kullanımına Göre Karşılaştırma Tablosu

Ölçüt	Tuna Çakmaklı – Flüt Metodu	Mustafa Arı – Yan Flüt Metodu	Prof. A. Gülşen Tatu – Flüt Metodu	Prof. Ece Karşal – Flüt Metodu
Türk halk ezgisi (türkü) kullanımı	5 türkü bulunmaktadır	1 Türk halk müziği örneği	-	-
Türk sanat müziği ezgisi kullanımı	1 Türk sanat müziği eseri	-	-	-
Türk popüler/yerel eser kullanımı	2 Türk popüler eser	-	-	-
Makamsal öge	-	-	-	-
Türk müziği ritimleri (aksak vb.)	-	Aksak ölçü var	-	-
Türk ezgilerine dayalı etütler	-	-	-	-
Repertuarda Türk eserleri toplamı	8 Türk kökenli eser (türkü + TSM + popüler)	1 Türk halk müziği örneği	-	-
Batı müziği repertuarı	7 klasik + 8 yabancı popüler eser	14 Batı müziği eseri	Modern etütler, caz etütleri, solo flüt literatürü	Gamlar, arpejler, teknik çalışmalar
Genel yaklaşım	Batı + belirgin Türk repertuar katkısı	Batı ağırlıklı, sınırlı Türk unsuru	Akademik Batı flüt literatürü	Başlangıç seviyesi Batı tonal eğitim
Türk ezgisi kullanım düzeyi	Görece yüksek (repertuarda belirgin var)	Düşük	-	-

Tablo 1 e göre ele alınan dört flüt metodunun Türk müziği unsurlarını kullanma düzeyleri bakımından önemli farklılıklar gösterdiği görülmektedir. Metotlar arasında Türk ezgilerine en fazla yer veren çalışmanın Tuna Çakmaklı'nın flüt metodu olduğu dikkat çekmektedir. Bu metotta beş Türk halk ezgisi, bir Türk sanat müziği eseri ve iki popüler Türk eserine yer verilmiş, böylece repertuar içerisinde toplam sekiz Türk kökenli eser kullanılmıştır.

Tablo 2.

Dört Metodun Karşılaştırmalı Kültürel Temsil Düzeyi Tablosu

Metot	Türk halk müziği (türkü)	Türk sanat müziği	Türk ezgisi / yerli eser	Batı müziği	Popüler / modern müzik	Kültürel temsil düzeyi
Tuna Çakmaklı – Flüt Metodu	✓ (5 türkü)	✓ (1 eser)	✓ (2 Türk eser)	✓	✓	Yüksek
Mustafa Arı – Yan Flüt Metodu	✓ (1 örnek)	×	×	✓ (14 eser)	×	Düşük-Orta
Prof. A. Gülşen Tatu – Flüt Metodu	×	×	×	✓	✓ (caz/modern)	Düşük
Prof. Ece Karşal – Flüt Metodu	×	×	×	✓	×	Düşük

Tablo 2 değerlendirildiğinde, incelenen flüt metotlarının büyük çoğunluğunun Batı müziği merkezli bir eğitim anlayışını benimsediği söylenebilir. Türk müziği unsurlarının sistemli ve kapsamlı biçimde kullanıldığı tek metodon Tuna Çakmaklı'ya ait çalışma olduğu görülmektedir. Bu durum, Türkiye'de flüt eğitimi alan öğrencilerin kendi kültürel müzik mirasıyla tanışmaları ve bu repertuarı çalgıları üzerinde deneyimlemeleri açısından mevcut metotlarda önemli bir boşluğun bulunduğunu göstermektedir. Bu bağlamda, Türk halk müziği ve Türk sanat müziği repertuarından seçilecek eserlerin flüt eğitim metotlarına daha fazla entegre edilmesi, kültürel aktarım ve yerel müzik kimliğinin eğitim sürecinde desteklenmesi açısından önem taşımaktadır.

Çakmaklı'nın flüt metodu, dört ana bölümden oluşmaktadır. İlk bölümde müzik teorisine ilişkin kapsamlı bilgiler verilmiş; nota yazımı, süre değerleri, ölçüler, değiştirme işaretleri, diyafram kullanımı, parmak ve tril pozisyonları gibi temel konular ele alınmıştır. İkinci bölüm, flüt icrasına yönelik etütlerden oluşmakta olup farklı tonlarda çalışmaların yanı sıra dil teknikleri (tek, çift ve üçleme dil), staccato, vibrato ve tril uygulamalarına yer vermektedir. Üçüncü bölümde tüm majör ve minör diziler sistematik biçimde işlenmiş; doğal, melodik ve armonik dizilerle birlikte kırılmış akorlar, dominant yedili ve diminished yedili arpej çalışmaları sunulmuştur. Dördüncü bölüm ise repertuar kısmını oluşturur ve 23 eserden oluşmaktadır. Bu repertuar, genellikle popüler eserlerden seçilmiş olup, metodu tamamlayan öğrencilerin çalabileceği seviyedeki parçaları içermektedir. Repertuar, 2 popüler Türk eseri, 5 Türk halk müziği türküsü ve 1 Türk sanat müziği eserini de kapsamaktadır (Çakmaklı, 2004).

Mustafa Arı'nın yazmış olduğu **Yan Flüt Metodu** incelendiğinde, metodun yapısının bölüm sayısı ve başlıklar şeklinde değil, doğrudan konu başlıkları ve içeriklerden oluştuğu gözlemlenmiştir. Metotta, genel müzik bilgilerine kapsamlı bir şekilde yer verilmiş, bunun yanı sıra flütün temel bilgileri ve teknikleri de detaylı açıklamalar, örnek etütler ve Türk

ezgileri ile desteklenmiştir. Bu yaklaşım, öğrencilerin hem teorik hem de pratik anlamda daha derin bir müzikal anlayış geliştirmelerini sağlamayı amaçlamaktadır (Arı, 2005).

Tatu tarafından hazırlanan flüt metodu altı bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde flütün tarihsel gelişimi ile çalgıya ilişkin temel bilgiler ele alınmış; flütün yapısı ve ölçülerinin açıklanmasında fotoğraflardan yararlanılmıştır. İkinci bölümde flüt icrasında kullanılan temel teknikler üzerinde durulmuş, doğru ve yanlış tutuş biçimleri ile nefes kullanımı ve dudak pozisyonlarına ilişkin görsel materyallere yer verilmiştir. Üçüncü bölümde temel tekniklerin öğretimine devam edilmiştir. Dördüncü bölüm, sağ ve sol el koordinasyonunu geliştirmeye yönelik parmak egzersizleri ile süsleme tekniklerinden biri olan tril çalışmalarını kapsamaktadır. Bu bölümde ayrıca parmak pozisyonlarının açıklanmasında fotoğraflar kullanılmıştır. Beşinci bölüm vibrato ve entonasyon konularına odaklanırken, altıncı ve son bölüm flüt öğrenmek isteyenler için rehber niteliğinde bir kaynakça ve literatür önerileri sunmaktadır. Yazar, bu bölümde kaynakların bibliyografik bilgilerine ek olarak kullanım amaçlarına dair kısa açıklamalar vermiş ve eserleri zorluk düzeylerine göre sıralamıştır. Metotta yalnızca flüte özgü temel bilgi ve tekniklere yer verilmiş; Çakmaklı ve Arı'nın metotlarında bulunan genel müzik bilgileri ise kapsam dışında bırakılmıştır (Tatu, 2006).

Karşal'ın flüt metodu, giriş bölümüyle birlikte toplam 20 dersten oluşmaktadır. Giriş kısmında flütün tanıtımı, parmak pozisyonları, nefes çalışmaları, ilk ses üretimi ve ağızlık egzersizlerine ilişkin temel bilgiler verilmiş; anlatımlar fotoğraf ve şekillerle desteklenmiştir. Derslerin büyük bölümünde birinci oktav sesler, majör-minör gamlar ve diyez-bemol içeren sesler ele alınırken, bazı derslerde bağlı ve staccato çalım tekniklerine yer verilmiştir. İleri aşamalarda ikinci ve üçüncü oktav sesler ile kromatik gam çalışmaları işlenmiş; nüanslar, süsleme işaretleri, tril ve grupetto gibi müzikal ifade unsurları da açıklanmıştır. Ayrıca kromatik uzun ses egzersizlerine yer verilmiş, son derslerde ise majör ve minör gamlar tekrar edilmiştir. Metotta repertuvar için ayrı bir bölüm oluşturulmamış; her dersin sonunda konuyla ilişkili etütler, alıştırma ve başlangıç düzeyine uygun eserler sunulmuştur. Bu eserlerin çoğu, öğretmen ve öğrencinin birlikte icra edebilmesine olanak sağlayan düo formatında düzenlenmiştir (Karşal, 2015).

Türkçe flüt metotları incelendiğinde, bazı ortak özelliklerin bulunduğu gözlemlenmiştir. Bu ortak başlıklar arasında flütle ilgili temel bilgiler, flüt çalmada temel teknikler, diziler, artikülasyonlar, süslemeler, şekiller ve fotoğraflar yer almaktadır. Çakmaklı, Arı ve Tatu'nun metotlarında, başlangıç seviyesinden itibaren flüt çalmaya dair tüm teknik becerilerin kazandırılmasına yönelik kapsamlı bilgilere yer verilmektedir. Bu yönüyle, söz konusu metotlar, Karşal'ın metodundan farklılık gösterir. Karşal'ın metodu, genellikle daha ileri düzeydeki teknikleri ve ileri seviye repertuarı hedef alırken, Çakmaklı, Arı ve Tatu'nun metotları daha temel aşamaları kapsayan geniş bir içerik sunmaktadır (H. K. Yıldırım, 2016).

Türk flüt müziği üzerine yapılan araştırmalar, farklı yıllarda flüt eserlerinin sayısındaki artışı ortaya koymaktadır. Ersin Antep'in "Türk Bestecileri Eser Kataloğu" ve Evin İlyasoğlu'nun "71 Türk Bestecisi" adlı kitapları, Borusan Kültür ve Sanat

Flüt Eğitiminde Kültürümüz: Türkçe Metotlar, Türkü Düzenlemeleri ve Türk Bestelerinin Flüt Eğitiminde Kullanımı Merkezi'nin Türk Bestecileri Nota Arşivi ve Kataloğu ile üniversitelerin müzik kütüphaneleri incelendiğinde toplam 68 Çağdaş Türk Flüt Eseri tespit edilmiştir. Bu eserlerin çoğunluğunu flüt eşlikli eserler oluştururken, en az sayıda olanlar flüt ve orkestraya yönelik olanlardır. Onuk'un 2000 ve 2003 yıllarında yaptığı araştırmalarda ise flüt eserlerinin sayısı 75 olarak tespit edilmiştir. 2000 yılında yapılan araştırmada flütün solo olarak kullanıldığı 22 eser varken, 2010 yılında bu sayı 68'e çıkmıştır. Bu artış, zamanla daha fazla eserin flüt literatürüne kazandırıldığını göstermektedir. Araştırmalar, farklı yazarların ulaşabildikleri besteci ve eserlere göre farklılık gösterse de, genel olarak çağdaş Türk flüt müziği repertuarında önemli bir gelişim yaşanmıştır (Kurtaslan & Yağışan, 2011).

Cumhuriyetin ilanından sonra Türkiye'de flüt repertuarının oluşumu, eğitim amacıyla Avrupa'nın önemli kültür merkezlerine gönderilen ve öğrenimlerini tamamladıktan sonra ülkelerine dönerek bilgi ve birikimlerini aktaran genç besteciler aracılığıyla hız kazanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan itibaren solo flüt, flüt ve piyano ile flüt ve orkestra için çeşitli eserler bestelenmiş; çağdaş besteciler ise flütü elektronik müzik eşliğinde ya da gitar, vibrafon ve konga gibi farklı çalgılarla bir araya getiren eserler ortaya koymuşlardır. Bu bağlamda Necil Kazım Akses'in 1933 yılında bestelediği *Flüt ve Piyano İçin Sonat*, üç bağlı bölümden oluşmakta olup tonal yapıdan ziyade modal özellikler göstermektedir. Sayram Akdil'in 1981 yılında bestelemiş olduğu *3 Flüt ve Piyano İçin Müzik* adlı eserde ise flütlerin belirli aralıklarla giriş yaptığı uzun sesler, esere ölçsüz bir halk türküsü niteliği kazandırmaktadır. Meliha Doğuduyal'ın 1992 yılında bestelediği *Küflü Varoluş* adlı eser, doğaçlama karakterinde uzun bir flüt solosuyla başlamakta ve atonal bölümünde ölçü kullanılmamaktadır. Mesruh Savaş'ın 2009 yılında bestelediği *Biçimsiz Yansımalar* ise flütün modern ve alışılmadık teknik olanaklarını ön plana çıkararak çalgının çağdaş müzik içerisindeki yerini vurgulamayı amaçlamaktadır (Tosun & Talu, 2026). Türk flüt repertuarına katkı sağlayan besteciler başlangıçta Türkiye'de çok sesli müzik anlayışını tanıtmayı hedeflemiş, zamanla farklı müziksel üslupları yansıtan eserler ortaya koymuşlardır. Bununla birlikte çağdaş Türk bestecileri, modern bestecilik tekniklerinden yararlanarak elektronik ses öğelerini de eserlerine dahil etmiş ve flüt repertuarını farklı ifade olanaklarıyla zenginleştirmişlerdir.

Müziğini sürekli geliştirme ve yenileme anlayışını benimseyen çağdaş Türk bestecisi Ekrem Zeki Ün, *Yunus'un Mezarı*'nda adlı eserini flüt repertuarına kazandırarak bu alana önemli katkılarda bulunmuştur (Ç. Ö. Zafer, 2017). 21. yüzyıla ait Türk bestecilerine ait eserlerde, genel olarak geleneksel tonalite anlayışının ötesine geçildiği görülmektedir. İçerik ve yorum bakımından modern bir yaklaşım sergileyen bu eserlerde, bestecilerin yeni arayışlarını ve özgün müzik dillerini ortaya koyabilmek amacıyla ileri düzey flüt tekniklerine sıklıkla başvurdıkları dikkat çekmektedir. Ayrıca flüte eşlik etmek üzere tasarlanmış akustik enstrümanların yanı sıra dijital ses efektlerinin kullanılması da bestecilere farklı ifade olanakları sunmakta ve bu sayede alışılmışın dışında kompozisyonların ortaya çıkmasına olanak sağlamaktadır (Bulut, 2017).

SONUÇ

Türkiye’de flüt eğitiminin gelişimini anlayabilmek için süreci Cumhuriyet öncesi dönemden itibaren ele almak gerekmektedir. Özellikle 18. yüzyılın ortalarından başlayarak Osmanlı İmparatorluğu’nun Batı’ya yönelmesi, kültürel alanda önemli değişimlerin yaşanmasına neden olmuş ve bu dönüşüm müzik alanında da belirgin etkiler yaratmıştır. Bu süreçte Batı müziğine ait enstrümanlar Osmanlı topraklarına girmeye başlamış ve flüt de bu enstrümanlar arasında yer almıştır (Kutlay, 2010).

“XX. Yüzyıl Türk Flüt Müziğinde Sonat Formunun Özellikleri” başlıklı yüksek lisans tezinde, 20. yüzyıla ait Türk flüt repertuvarında yer alan solo, duo ve trio gibi farklı türlerdeki eserler arasından sonat formunda veya sonat allegro biçiminde yazılmış eserler seçilerek incelenmiştir. Söz konusu çalışmada ele alınan eserlerin her bir bölümü yalnızca biçimsel açıdan analiz edilmiş, müzikal ifade özellikleri ya da icra teknikleri gibi performansa yönelik unsurlar kapsam dışında bırakılmıştır (Çavuş, 2018). Benzer çalışmalar incelendiğinde, Türk flüt repertuvarında yer alan Türk eserleri ve kültürel bağlamını inceleyen çalışmaların sayısının sınırlı olduğu görülmektedir. Bu nedenle, bestecilerin flüt için özellikle büyük formulu eserler üretmelerini teşvik edecek çalışmaların artırılması önem taşımaktadır. Bu doğrultuda flüt enstrümanı için yeni eser besteleme yarışmaları düzenlenmesi, Türk flüt repertuvarının gelişmesine katkı sağlayabilir.

Türk flüt eserlerinin yeterince tanınmamasına ilişkin yapılan değerlendirmelerde, en yaygın görüşün bu eserlerin eğitim müfredatlarında yeterli ölçüde yer almaması olduğu görülmektedir. Bunun yanı sıra eserlerin tanıtımının yetersiz olması, icracıların repertuar tercihlerinde Türk eserlerine yeterince yer vermemeleri, bestecilerin flüt ve diğer tahta üflemeli çalgılar için sınırlı sayıda eser üretmeleri, konuya ilişkin kaynakların azlığı ve notalara ulaşımın güç olması da dile getirilen diğer önemli nedenler arasında yer almaktadır (Karşal, 2018)which was conducted between 2015 and 2017. The study takes into account that students learn in a much easier and competent way when they use the pieces and methods developed in their own culture and, in this context, profiles and comparative levels of recognition of Turkish flute music were studied among students currently or previously trained in musical departments in Turkey based on an index of the pieces of Turkish composers, and evaluations, opinions and suggestions of people currently or previously trained in the flute on Turkish flute music were revealed. Research results have revealed that Turkish flute music is not adequately recognized among people who were trained in the flute in Turkey. It has been shown that Turkish flute pieces or methods are not adequately recognized, played and studied in curricula by Turkish flutist.””container-title”:”the Journal of Academic Social Sciences””DOI”:”10.16992/ASOS.14403””ISSN”:”2148-2489””issue”:”84””journalAbbreviation”:”ASOS””language”:”tr””page”:”55-76””source”:”DOI.org (Crossref.

Bu araştırmadan elde edilen bulgular, flüt eğitiminin Türkiye’de hâlen büyük ölçüde Batı müziği repertuvarına dayandığını göstermektedir. Bu durum, yalnızca Türkiye’ye özgü olmayıp literatürde de yaygın biçimde karşılaşılan bir eğilimdir.

Flüt Eğitiminde Kültürümüz: Türkçe Metotlar, Türkü Düzenlemeleri ve Türk Bestelerinin Flüt Eğitiminde Kullanımı
Flüt, tarihsel gelişimi ve pedagojik literatürü açısından Batı müziği geleneği içerisinde şekillenmiş bir çalgı olduğundan, eğitim materyallerinin bu ekseninde yoğunlaşması belirli ölçüde doğal bir durum olarak değerlendirilebilir. Nitekim teknik gelişimi hedefleyen metotların büyük çoğunluğu uzun yıllar içerisinde standartlaşmış ve uluslararası ölçekte kabul görmüştür. Bununla birlikte, bu durumun flüt eğitiminde ulusal müzik unsurlarının sınırlı düzeyde yer almasına yol açtığı da görülmektedir. Literatürde Türk flüt eserlerinin ve Türkçe metotların sayıca azlığına ve erişim güçlüklerine sıkça değinilmesi, bu eksikliğin yalnızca uygulamaya değil aynı zamanda kaynak üretimine de bağlı olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla Batı repertuvarına dayalı eğitim anlayışı bir yönüyle doğal bir süreç olmakla birlikte, yerel müzik unsurlarının sınırlı kullanımı açısından bir eksiklik olarak da değerlendirilebilir.

Öte yandan, Türk müziği unsurlarının flüt eğitiminde kullanımının yalnızca teorik bir öneri olmadığı, aynı zamanda pedagojik açıdan anlamlı katkılar sağlayabileceği düşünülmektedir. Türkü düzenlemeleri ve yerel müzik unsurları, öğrencilerin müzikal ifadelerini geliştirmelerinin yanı sıra kültürel kimlikleriyle bağ kurmalarına da olanak tanıyabilir. Bu durum, müzik eğitiminin yalnızca teknik beceri kazandırma süreci değil, aynı zamanda kültürel aktarımın bir aracı olduğu görüşünü desteklemektedir. Ancak Türk metotlarının ve eserlerinin sınırlı kullanımı, bu materyallerin pedagojik açıdan yetersiz olmasından ziyade, daha çok teknik gelişimi önceleyen yerleşik eğitim anlayışı ve kaynak eksikliği ile ilişkilendirilebilir.

Bu bağlamda flüt eğitiminde Batı repertuvarının ağırlıklı olması tarihsel ve pedagojik açıdan anlaşılabilir bir durum olmakla birlikte, Türk müziği unsurlarının daha sistemli ve bilinçli bir şekilde eğitim sürecine dahil edilmesi, hem müzikal çeşitlilik hem de kültürel aktarım açısından önemli bir gereklilik olarak değerlendirilmektedir.

Sonuç olarak flüt eğitiminde Türk eserlerin kullanımı günümüzde de görülmektedir ve bu yaklaşım yaygınlaştırılmalıdır. Flüt eğitiminde Türk eserlerinin kullanımı, yalnızca müzikal gelişim için değil, aynı zamanda kültürel kimlik ve toplumsal aidiyet duygusunun pekiştirilmesi açısından da büyük bir öneme sahiptir. Türk müziği, tarihsel ve kültürel derinliğiyle öğrencilerin sadece teknik becerilerini geliştirmelerini sağlamaz, aynı zamanda onları kendi kültürel miraslarıyla da tanıştırır. Çağdaş Türk flüt müziği eserlerinin flüt eğitiminde yer alması, öğrencilerin ulusal müzik repertuarını benimsemeleri ve Türk müziğinin özgün öğelerini keşfetmeleri açısından önemli bir fırsattır. Bu durum, kültürel kimliğin güçlenmesine katkı sağlar; öğrenciler, müziği öğrenirken sadece teknik becerilerini değil, aynı zamanda kültürel bağlarını da kuvvetlendirirler. Türk ezgilerinin flüt çalma pratiğinde kullanılması, müzikal ifadenin ve duygu aktarımının da derinleşmesine olanak tanır, çünkü bu eserler hem öğrencinin teknik becerilerini geliştirir hem de kültürel bir bağlamda müzikal bir kimlik oluşturur. Bu nedenle, flüt eğitiminde Türk eserlerinin kullanımı, bireysel ve toplumsal kimliğin müzik aracılığıyla ifade bulmasına olanak tanıyan önemli bir yaklaşımdır.

ÖNERİLER

Flüt, Batı kökenli bir enstrüman olmasına rağmen, Türk müziği ve kültürü ile birleşmesi halinde çok zengin bir ifade aracı haline gelebilir. Flüt eğitimi, hem Batı klasik müziği hem de halk müziği repertuarlarının eğitimi içerebilir. Türk halk müziği, Türk kültürünü anlamak ve yaşatmak için önemli bir kaynaktır ve flüt gibi evrensel bir enstrümanla bu müzik türünü öğretmek, öğrencilerin kendi kültürel kimliklerini müzikle ifade etmelerine olanak tanır.

Türkülerin flütle eğitimi, yalnızca geleneksel türküler değil, aynı zamanda Türkçe metotlar aracılığıyla da daha verimli hale getirilebilir. Türk müziği metotları ve flüt için yazılmış Türkçe eserler, öğrencilerin Türk müziği repertuarına adapte olmalarını sağlar. Bu metotlar, hem flüt tekniklerinin gelişmesini destekler hem de öğrencilere Türk müziğinin karakteristik özelliklerini kavratır. Türkü düzenlemeleri, flüt eğitiminin önemli bir parçası olabilir. Türk halk müziği türküleri, çeşitli düzenlemelerle flüt için uyarlanabilir. Flüt eğitiminde türküler kullanılabilir ve bu kullanım, öğrencilerin müzikal gelişimlerini pekiştirebilir. Türk halk müziği repertuarı, flüt öğrencilerinin teknik becerilerini geliştirmenin yanı sıra, kültürel kimliklerini güçlendirmelerine de olanak tanır. Türkçe metotların ve türkü düzenlemelerinin eğitimde kullanılması, flüt öğreticilerinin daha zengin ve çeşitli bir öğretim süreci yaratmalarına olanak tanıyacaktır. Gelecekte yapılacak araştırmalar, flüt eğitimi sürecinde türküler ve Türkçe metotların etkisini daha ayrıntılı bir şekilde inceleyerek, bu eğitim yöntemlerinin nasıl daha verimli hale getirilebileceğini keşfetmeye yönelik olabilir.

Etik kurul onayı

Bu araştırmada insan, hayvan ve hassas veriler kullanılmadığı için etik kurul onayı gerekmemektedir.

Yazarlık katkısı

Çalışmanın tasarımı ve konsepti: BBÖ,YK; verilerin toplanması: BBÖ,YK; sonuçların analizi ve yorumlanması: BBÖ,YK; çalışmanın yazımı: BBÖ,YK. Tüm yazarlar sonuçları gözden geçirmiş ve makalenin son halini onaylamıştır.

Finansman kaynağı

Yazarlar, çalışmanın herhangi bir finansman almadığını beyan etmektedir.

Çıkar çatışması

Yazarlar, herhangi bir çıkar çatışması olmadığını beyan etmektedir.

Ethical approval

Ethical committee approval is not required for this research as it does not involve the use of human or animal subjects or sensitive data.

Author contribution

Study conception and design BBÖ,YK; data collection: BBÖ,YK; analysis and interpretation of results: BBÖ,YK; draft manuscript preparation: BBÖ,YK. All authors reviewed the results and approved the final version of the article.

Source of funding

The authors declare the study received no funding.

Conflict of interest

The authors declare that there is no conflict of interest.

KAYNAKÇA

- Arı, M. (2005). *Yan flüt metodu* (3. bs.). Yurtrenkleri Yayınevi.
- Arslan, A. A. (2021). Kimlik, kültür etkileşiminde tasarım. *D-Sanat*, (1), 63-70.
- Aşkın, M. (2010). Kimlik ve giydirilmiş kimlikler. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 10(2), Makale 2.
- Bulut, S. (2017). Tarihsel süreçte flütün gelişimi ve ileri flüt tekniklerinin günümüz Türk bestecileri tarafından kullanımı üzerine bir inceleme. *Kesit Akademi Dergisi*, (10), 127-150.
- Çakmaklı, T. (2004). *Flüt metodu*. METAbasım.
- Çavuş, N. (2018). *XX. yüzyıl Türk flüt müziğinde sonat formunun özellikleri* (Tez No. 505045) [Yüksek lisans tezi, Erciyes Üniversitesi]. YÖK Ulusal Tez Merkezi.
- Çuhadar, C. H. (2016). Müzik ve müzik eğitimi. *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 25(1), 217-230.
- Dalbay, R. S. (2018). “Kimlik” ve “toplumsal kimlik” kavramı. *Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (31), 161-176.
- Herdem, D. Ö. (2019). Öğrencilerin bireysel çalgı motivasyonlarının belirleyicileri üzerine bir araştırma. *Ahi Evran Üniversitesi Kırşehir Eğitim Fakültesi Dergisi*, 20(1), 204-218. <https://doi.org/10.29299/kefad.2018.20.01.007>
- Karşal, E. (2015). *Flüt metodu başlangıç seviyesi*. Pan Yayıncılık.
- Karşal, E. (2018). Türk flüt müziği ve Türk bestecilerinin flüt eserlerine ilişkin farkındalık düzeylerinin incelenmesi. *The Journal of Academic Social Sciences*, 84(84), 55-76. <https://doi.org/10.16992/ASOS.14403>
- Kurtaslan, H., ve Yağışan, N. (2011). Çağdaş Türk flüt eserlerinin flüt eğitiminde kullanım durumu. *Fine Arts*, 6(1), 114-128.
- Kutlay, E. (2010). “Bach ve Buffardin’in İstanbul buluşmasına Türk müzik tarihi bağlamında bakış”. *Zeitschrift für die Welt der Türken*, 2(2). <https://avesis.yildiz.edu.tr/yayin/f75860b1-4bc5-46c7-9872-dde4d38f49e0/bach-ve-buffardinin-istanbul-bulusmasina-turk-muzik-tarihi-baglaminda-bakis>
- Özen, N. S., ve Albuz, A. (2017). Flüt eğitiminde ton kavramının incelenmesi. *Fine Arts*, 12(2), 52-63. <https://doi.org/10.12739/NWSA.2017.12.2.D0189>
- Paul, J., ve Criado, A. R. (2020). The art of writing literature review: What do we know and what do we need to know? *International Business Review*, 29(4), 101717. <https://doi.org/10.1016/j.ibusrev.2020.101717>
- Saraç, A. G. (2010). Program ve müzik eğitimi. *Güzel Sanatlar Enstitüsü Dergisi*, (6), 111-118.
- Şen, Ç., Şen, E., Kurtaslan, Z., ve Aydın, B. (2019). Müzik eğitimi anabilim dallarında orkestra/oda müziği dersi kapsamında hazırlanan konser repertuvarlarının incelenmesi. *EKEV Akademi Dergisi*, (79), 69-82.

Tatu, A. G. (2006). *Flüt metodu*. Pan Yayıncılık.

Tosun, G., ve Talu, Ç. (2026). Modernist ve postmodernist yaklaşımların flüt repertuvarına yansımaları. *Afyon Kocatepe Üniversitesi Akademik Müzik Araştırmaları Dergisi*, 12(1), 36-53.

Uçan, A. (2018). *Müzik eğitimi* (4. bs.). Arkadaş Yayınevi.

Yıldırım, A., ve Şimşek, H. (2011). *Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri* (8. bs.). Seçkin Yayıncılık.

Yıldırım, H. K. (2016). Türkçe flüt metotlarının incelenmesi. *EKEV Akademi Dergisi*, (68), 117-134.

Zafer, C. (2021). Müzik sosyolojisi üzerine. *Afyon Kocatepe Üniversitesi Akademik Müzik Araştırmaları Dergisi*, 7(13), 14-33.

Zafer, Ç. Ö. (2017). Ekrem Zeki Ün'ün flüt ve piyano eseri Yunus'un mezarında. *Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 19(2), 405-413.

EXTENDED ABSTRACT

Introduction

Instrumental training is one of the key areas of music education. Within instrumental training, flute instruction plays a significant role not only in developing technical skills but also in fostering musical expression and interpretive abilities. Flute education goes beyond simply learning to play a musical instrument; it shapes the student's approach to musical expression. This process utilizes various methods and techniques to develop the player's technical skills, enhance musicality, and instill proper playing techniques. Flute education also deepens students' emotional connection to music and enables them to use music as a means of communication. Students develop disciplined study habits and begin to understand music within a social context. Thus, flute education does not merely impart technical skills; it also plays a significant role in individual development and the formation of cultural identity. Contemporary Turkish flute music pieces help students embrace their national musical heritage and strengthen their cultural ties. In this context, the use of Turkish works in flute education contributes not only to musical development but also significantly strengthens cultural identities and reinforces social belonging and cultural identity. This study focuses on existing research in the literature on this topic, the content of the four major established Turkish flute methods, and the representation in the literature of the use of Turkish compositions and folk song arrangements in flute education. Contemporary Turkish flute music pieces

Flüt Eğitiminde Kültürümüz: Türkçe Metotlar, Türkü Düzenlemeleri ve Türk Bestelerinin Flüt Eğitiminde Kullanımı

enable students to embrace their national musical heritage and strengthen their cultural ties. In this context, the use of Turkish works in flute education contributes significantly not only to musical development but also to the strengthening of cultural identities and the reinforcement of social belonging.

Method

This study employed the literature review method, one of the qualitative research methods. A literature review involves the process of examining and evaluating previously conducted scientific studies, books, articles, theses, and other academic sources related to a specific topic. Through this method, studies on Turkish methods used in flute education and arrangements of Turkish folk songs were examined, and existing information on the subject was systematically addressed. The data for the study were obtained by examining books, academic articles, and various educational materials related to the subject. In particular, studies conducted in the fields of flute education, music education, and Turkish folk music were reviewed, and relevant information was compiled in line with the study's objective. Additionally, certain Turkish-language methods used in flute education and folk song arrangements were examined and included in the study. The data obtained were evaluated using a descriptive analysis method. Information derived from the literature was interpreted in line with the research objective. During this process, Turkish-language methods used in flute education, the role of folk song arrangements in education, and the contributions of these materials to students' musical development were analyzed.

Findings and Results

The findings of this study indicate that flute education in Turkey still relies heavily on the Western music repertoire. This situation is not unique to Turkey but is a trend commonly observed in the literature. Since the flute is an instrument shaped within the Western musical tradition in terms of its historical development and pedagogical literature, the concentration of educational materials along these lines can be considered, to a certain extent, a natural phenomenon. Indeed, the vast majority of methods aimed at technical development have become standardized over the years and have gained international acceptance.

However, it is also evident that this situation has led to the limited inclusion of national musical elements in flute education. The frequent mention in the literature of the scarcity of Turkish flute works and Turkish-language methods, as well as difficulties in accessing them, indicates that this deficiency is linked not only to practice but also to the production of resources. Therefore, while an educational approach based on the Western repertoire is, in one sense, a natural process, it can also be viewed as a shortcoming in terms of the limited use of local musical elements.

Research findings reveal that Turkish flute methods and folk song arrangements are not entirely absent, but they have not been systematically integrated into the educational process. There are various reasons for this situation.

First, the limited number of Turkish methods and their lack of a standardized structure make it difficult for teachers to use these materials within a structured program. Additionally, the fact that teachers have largely been trained using Western-sourced methods in their own educational processes may lead to the continuation of these habits. Furthermore, the current curriculum's heavy focus on the universal repertoire can be considered another factor limiting the systematic use of materials containing Turkish music.